DOI ANTRENORI FEDERALI CU GRIJI DIFERITE, DAR CU ACELAȘI OBIECTIV: C.M. 1974

...Unul este **Mario Zagalo,** directorul tehnic al campioanei mondiale „en titre", Brazilia. Deși nu are contract cu Confederația braziliană de sport și în prezent antrenează pe Flamengo, totuși este cert că Zagalo va conduce echipa și la viitorul campionat mondial. În orice caz, el va prelua

MARIO ZAGALO

pregătirile selecționatei în luna martie, în vederea turneului pe care-l va întreprinde în Africa și Europa, cu primul meci la 3 iunie la Casablanca, cu Maroc, și ultimul la 17 iulie la Moscova, cu U.R.S.S. A. st turneu îi va aduce echipei Braziliei un beneficiu de circa 400 000 dolari, care va permite acoperirea cheltuielilor necesitate de pregătiri.

Zagalo va convoca în martie 30 de jucători, al căror număr va fi redus în aprilie la 20, constituind lotul care va fi cantonat la periferia orașului Rio până la plecarea în turneu.

Dilema lui Zagalo: **să confirme echipa care a cucerit Mini-Cupa Mondială sau să alcătuiască alta?** Grija lui cea mai mare o provoacă lotul jucătorilor ajunși la... pensionare. Printre aceștia figurează **Gerson** și **Brito.** Apoi, nu știe ce post să-i stabilească lui **Leivinha,** considerat drept urmaș al lui Pele. Dar nu sînt singurele griji ale lui Zagalo, care la ora actuală are puține puncte fixe într-o formație pe care se străduiește s-o cristalizeze: portarul **Leao,** fundașii **Ze Maria** și **Marco Antonio,** mijlocașul **Clodoaldo** și atacanții **Jairzinho** și **Tostao.** În rest, semne de întrebare la care Zagalo va căuta să răspundă din martie—aprilie încolo. Cu Rivelino ca mijlocaș, cu o linie de atac Jairzinho—Paulo Cesar, Tostao, Leivinha... În orice caz, titlul mondial trebuie apărat și pentru asta este nevoie de o echipă cel puțin la fel de bună ca în Mexic...

...Al doilea antrenor federal de care ne ocupăm este **Helmuth Schön.** Conducătorul tehnic al formației vest-germane, campioana Europei, considerată la ora actuală drept una din cele mai bune din lume, dacă nu chiar cea mai bună, privește cu alți ochi viitorul C. M. Cu ochii antrenorului care nu are griji prea multe. O spune chiar el: **„Efectiv, n-am probleme mari cu echipa mea. Singurul lucru de care mă îngrijesc este ca la fiecare convocare să știu cine este indisponibil și să-l înlocuiesc, eventual. În această privință însă, nu intenționez să fac experiențe..."**

Adică Schön nu intenționează să schimbe din nucleul echipei, iar rezervele de care dispune se pot încadra oricînd în mecanismul de joc al echipei, pentru că au și fost rodate de atîtea ori.

HELMUTH SCHÖN

„El nu are, nu poate avea probleme — spunea antrenorul elvețian Michaud, după partida R.F.G. — Elveția (5—1). **Cu jucătorii pe care-i are la dispoziție poate face ce vrea".** Michaud știe bine ce spune, după ce echipa sa a încasat cinci goluri...

J. MESZAROS DESPRE...

ȘANSELE UNGARIEI ȘI ROMÂNIEI ÎN PRELIMINARIILE C.M.

Actualul antrenor al echipei de fotbal Honved Budapesta, **Iosif Meszaros** — de 25 de ori internațional maghiar în perioada 1940/1950 — a fost un jucător statornic: a activat numai la echipele Honved și Ferencvaros.

La cîrma formației Honved, Iosif Meszaros se află de un și jumătate și pînă atunci activase ca antrenor la Ferencvaros, echipă cu care a cîștigat trei titluri de campioană națională. Cu el am stat de vorbă cu prilejul unui recent turneu în România.

— Vă propunem pentru început să ne vorbiți despre formația pe care o antrenați.

— Echipa Honved este una din cele mai tinere din campionatul nostru. Media de vîrstă este de 22 ani, cel mai „bătrîn" jucător fiind internaționalul Szücs (28 ani). Cunoscuții jucători Kocsis și Kozma (acesta din urmă component al echipei noastre olimpice la München) au împlinit abia 25 și, respectiv, 21 ani.

— Ce calități socotiți că sînt necesare unui antrenor?

— Să fie bun cunoscător al fotbalului, bun psiholog, consecvent în hotărîri, să fie prieten cu jucătorii, dar în același timp să știe să se și impună.

— Dar unui jucător?

— Multe. Printre acestea: să fie un îndrăgostit de fotbal, să înțeleagă perfect noțiunea de sport.

— Cum explicați numărul tot mai mic de spectatori?

— Să știți că fenomenul acesta nu se resimte peste tot. În Anglia, Belgia, în R.F.G. unde se practică un fotbal foarte bun, numărul spectatorilor este ridicat. În țările în care echipa națională merge foarte bine interesul publicului se manifestă și la nivelul formațiilor de club. Evident, deci, că un joc de bun nivel, spectaculos, un fotbal de calitate aduce la stadion un număr mare de spectatori.

La noi există dezavantajul că spectatorii sînt încă sub impresia marii echipe a Ungariei. Își amintesc de Puskaș, de Kocsis, de Bozik, de Grocis, dar asemenea jucători nu se nasc în fiecare deceniu.

— Cum ați alcătuit, de pildă, o selecționată europeană la ora actuală?

— M-ați pus într-o oarecare dificultate. Aceasta pentru că într-o asemenea echipă, în afară de Dobrin, Dinu și Dumitru, nu prea văd vreun alt jucător din România sau din Ungaria. Se înțelege, osatura unei asemenea formații ar constitui-o națională R. F. a Germaniei care îl are pe Beckenbauer, pe Müller, pe Meier ,pe Netzer, jucători cum nu prea sînt mulți acum în Europa. Dar nu-i pot nedreptăți totalmente nici pe englezi sau pe italieni care ar putea avea reprezentanți într-o asemenea selecționată.

— Pentru că v-ați referit la Dobrin, spuneți-ne în ce măsură cunoașteți fotbalul românesc?

— Pentru mine, participarea echipei României în turneul final al C.M. din Mexic și mai ales buna ei comportare în grupa cu foștii și actualii campioni ai lumii a fost o surpriză plăcută. Iar cele trei jocuri România—Ungaria pe care le-am vizionat mi-au întărit convingerea că fotbalul românesc se află în progres.

— Ce șanse acordați echipei României în grupa preliminară C.M.?

— Mai mari decît echipei R.D.G. — singura ei rivală.

— Se pare că și șansele maghiare sînt mari.

— După egalul de pe „Prater", Ungaria este ca și calificată. În concluzie deci, am convingerea că România și Ungaria vor juca în turneul final C.M. 1974

— Cine va cîștiga ediția C. M. 1974?

— Dacă e să ne ghidăm după cele mai recente rezultate, trofeul mondial nu poate scăpa formației lui Helmuth Schön...

ȘTEFAN VIDA

Carnet extern

PRECIZĂRI DE FOND...

O simplă neglijență o omisiune, în ultimă analiză o chestiune de formă, a ocazionat, nu de mult, discuții și interpretări, care au pus în funcțiune chiar organisme internaționale. Și cum, totuși, a fost un caz interesant, merită să-l consemnăm, mai ales că s-a precizat o prevedere de regulament. Iată despre ce a fost vorba.

Înaintea partidei *Belgia — Olanda,* disputată recent în cadrul preliminariilor campionatului mondial, antrenorii celor două echipe au făcut cunoscut arbitrului *Walker* formațiile plus cele cinci rezerve, care — bineînțeles — au fost trecute în raportul de arbitaj. La intrarea pe teren, pentru începerea jocului, cele două echipe au aliniat însă formații modificate față de cele comunicate arbitrului. Belgienii au intrat fără Lambert, iar olandezii cu Cruyff. Arbitrul a consemnat schimbarea, dar cum echipele n-au făcut uz decît o singură dată de dreptul de a schimba jucători, faptul a rămas doar un simplu subiect de discuție.

Întrebarea care s-a pus a fost următoarea: dacă o echipă are dreptul să înlocuiască în timpul unui meci doi jucători cu rezerve din cele cinci consemnate în foaia de arbitraj; *faptul că a modificat într-un post formația înscrisă în raportul arbitrului, înainte de începerea jocului, poate fi considerat ca o înlocuire și că echipa în cauză nu mai are deptul decît la o singură schimbare?*

Și dacă arbitrul ar fi procedat astfel, care ar fi fost urmările?

Discuțiile au fost purtate prin presa sportivă și în final ziarul „SPORT" din Zurich, apelînd la opinia unui oficial F.I.F.A. a venit cu precizările necesare. Dr. Kaser, secretarul general F.I.F.A., căruia i s-a adresat ziarul elvețian, a subliniat că o echipă are dreptul să-și modifice formația (în limitele celor 16 jucători trecuți pe foaie) *înainte de începerea meciului* și că înlocuirea unui jucător în asemenea condiții nu-i răpește echipei respective dreptul de a beneficia de prevederile regulamentului, adică de a putea efectua *în timpul jocului două schimbări* de jucători. Singura obligație a echipei este de a aviza pe arbitru asupra modificării. Dar dacă n-a făcut-o, arbitrul nu are dreptul de a decide, pentru că în fond — a precizat dr. Kaser — este vorba de o chestiune administrativă asupra căreia decide comisia de resort și nu arbitrul. Acesta are datoria doar să consemneze, dacă e cazul, faptul în raportul său și nu să și decidă, deoarece nu-i vorba de o infracțiune de joc sau o abatere de la normele în vigoare, comisă în timpul jocului.

O precizare interesantă și binevenită, care stabilește drepturi, obligații și limite de responsabilități.

Petre GAȚU

NEÎNVINSĂ ÎN ASIA DE SUD-EST

ECHIPA „CANGURILOR" VISEAZĂ SĂ AJUNGĂ ÎN EUROPA

Cu excepția miraculului comis de reprezentativa R.P.D. Coreene în meciul victorios contra Italiei la C.M. din 1966, senzație reconfirmată în bună măsură în întîlnirea următoare, cu Portugalia, cînd doar geniul lui Eusebio a putut îngenunchia marea ambiție a jucătorilor din Phenian, fotbalul Asiei și Oceaniei a făcut o figură palidă pe plan mondial.

Întreceri cu caracter regional, cel mai adesea de nivel mediocru, jucătorii handicapați din punct de vedere fizic, interes minor față de marile competiții, la care echipele acestei zone n-au avut acces, în sfîrșit, o sumedenie de explicații pe marginea unui progres prea lent, a unui fotbal mai de grabă rudimentar, cunoscut celorlalte continente mai puțin prin succesele sale și mai mult prin repetatele... incidente, de pomină, consemnate pe stadioanele din Saigon, Seul sau Manilla.

Cu ani în urmă, se părea că Indoneziei i s-ar potrivi rolul de lider al soccerului din acea parte a lumii, dar interesul Djakartei pentru fotbal s-a dovedit pasager. A venit rîndul Japoniei care, de un deceniu, face eforturi considerabile de a învăța din experiența și vicleniile fotbalistică a Europei, solicitînd sprijinul F.I.F.A., găzduind instructori (Dettmar Kramer...) ai acestui for și formații venite de pe bătrînul continent și trimițînd echipa reprezentativă, camuflată sub diverse titulaturi, aproape în fiecare an în costisitoare turnee europene. Dar, pașii înainte sînt puțini, căci — apreciază mulți din tehnicienii de renume, între care H. Herrera — japonezii greșesc fundamental încercînd să adopte stilul european, nepotrivit calităților native ale jucătorilor băștinași.

În ultima vreme, un alt fotbal pare să se impună în această zonă, prin care se plimbă victorios, cu gîndul la asaltarea Europei: FOTBALUL AUSTRALIAN.

Suferind influențele cele mai variate, cunoscînd jucători de cele mai diverse origini și antrenori formați la școala europeană — echipa reprezentativă este condusă de iugoslavul Zvonimir Rasici și de olandezul Van Rijn —, dispunînd de capacități organizatorice și financiare superioare celor din țările vecine, Australia se dovedește un teritoriu tot mai fertil progresului fotbalistic, recentul turneu „de casă" al selecționatei încheindu-se cu un bilanț remarcabil: 6 victorii, 1 meci egal.

Australienii au început cu două succese categorice în cadrul unui turneu comemorativ găzduit la Djakarta, întrecînd cu 4—1 „naționala" Indoneziei și cu 3—1 pe cea a Noii Zeelande. Au urmat meciurile din Vietnamul de Sud, terminate — ca mai întotdeauna la Saigon — cu ambuscade și invadarea terenului. Fotbaliștii din „țara cangurilor" au cîștigat cu 2—0 și, respectiv, 1—0, a doua partidă desfășurîndu-se după numai 24 de ore, la cererea expresă a mulțimii care — notează Andrew Dettre în „World Soccer" — a amenințat că, în cazul refuzării revanșei (neafișată în program...), va asalta hotelul în care erau cazați jucătorii australieni.

Dubla întîlnire de la Seul a prilejuit și unicul meci egal al elevilor cuplului Rosici — Van Rijn, 1-1, draw realizat în condiții dificile (public ostil, arbitru părtinitor) și „răzbunat" imediat de un 2—0 mai presus de orice dubiu.

Înaintea întoarcerii acasă, australienii au surclasat reprezentativa Filipinelor (6—0), într-un meci în care cele mai noi achiziții ale echipei, John Mc Donald și Branko Buljevic, au jucat excepțional, anunțîndu-se candidați redutabili pe posturile deținute de sezoane întregi de Tim Rooney și John Warren, ultimul fiind căpitanul echipei și decanul selecționărilor!

Întrebat asupra beneficiilor acestui „marș triumfal", antrenorul Rosici a menționat clarificările legate de garnitura cu care va aborda preliminariile C.M. din martie 1973, insistînd asupra faptului că — în momentul de față — fotbalul australian nu mai are ce învăța de la partenerii săi tradiționali și că următorul pas trebuie legat de expedierea echipei naționale în lungi turnee, avînd drept țintă confruntarea cu marile puteri fotbalistice ale Europei, întîlniri mai mult de acumulare decît de prestigiu.

Vorbind despre nivelul atins de jocul cu mingea în diferite țări europene, Rosici s-a arătat optimist, susținînd că numai „profesionalismul și strategia superioară" ar impune selecționate ca ale Austriei, Elveției sau Franței în fața celeia pe care o antrenează, valoarea jucătorilor apropiindu-se de aceleași cote, ba chiar avantajîndu-i la anumite capitole (rezistență, viteză) pe fotbaliștii de la antipozi.

Cum lipsurile soccerului australian nu mai pot fi remediate la Seul sau Saigon, e de așteptat că în curînd — poate chiar în primăvara anului acesta, speră Rosici — gazoanele Europei să-i găzduiască pe ambițioșii jucători din Sidney, Melbourne sau Adelaida, supranumiți „cangurii", după numele marsupialului înscris pe tricou...

Rămîne numai ca Zvonimir Rosici să convingă pe cineva să semneze pentru atîția bani...

Una din formațiile Australiei. De la stînga la dreapta, sus: Reilly, Van Rijn **(antrenor),** Wilson, Corry, Richards, Scaefer Hegg Abonyi. **Jos:** Mackay, Rooney, Harris, Alston și Baartz.